

РЕШЕНИЕ

№ 3625

гр. София, 28.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Цонка Вретенова, като разгледа дело номер **2615** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.250 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Н. Л. Л. от [населено място] срещу Заповед № 3-41/12.02.2013 година на Началник 07 РУП при СДВР, с която последният наложил на Н. Л. Л. дисциплинарно наказание- Порицание за срок от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Твърди се, че в заповедта липсва посочване къде и кога е извършил нарушението, както и кои служебни задължения е нарушил. Сочи се още,че в заповедта са визирани две отделни дисциплинарни нарушения- неизпълнение на служебни задължения и неупражнен контрол на подчинените и върху кой от неговите подчинени не е упражнил контрол.Твърди се още ,че не му е връчен екземпляр от заповедта и не е ясно кой е издал, а му е връчен препис от заповедта. Искане се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание,оспорващият-Н. Л. Л. редовно и своевременно призован, се явява лично и с адвокат К.,редовно упълномощена ,която поддържа жалбата на заявените основания и претендира заплащането на сторените по делото разноски.

Ответникът по оспорването-Началник 07 РУП при СДВР редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт П., редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащане на юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото

доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Между страните няма спор, а и от приложените към административната преписка писмени доказателства,е видно,че оспорващият Л. е назначен на работа в системата на МВР на 02.04.2001 година, а със Заповед от 25.02.2010 година е назначен за полицейски инспектор – дежурен в група „Оперативна дежурна част на 07 РУП при СДВР, от 21.02.2013 година е назначена за полицейски инспектор/ дежурен” в група „ Оперативна дежурна част на 02 РУП при СДВР.

На 13.11.2012 година,лицето В. С. С. депозирало жалба до Директора на СДВР, в която поискало възмущението си от полицейски служители при задържането му на дата 27.09.2012 година, измежду които и оспорващият Н. Л. Л..

На 12.11.2012 година е разпоредено извършването на проверка.

На 10.01.2013 година до Директора на СДВР е депозирана справка във връзка с извършената проверка по сигнал Ж-2591 по описа на СДВР, в която подробно са отразени фактите и обстоятелствата по повод депозираната жалба от страна на лицето В. С. и е предложено на оспорващия Л. да бъде наложено дисциплинарно-наказание. Със Справката, оспорващият е запознат лично срещу подпис на 14.01.2013 година.

По повод Справка ,оспорващият депозирал Писмените си обяснения до Началника на 07 РУП при СДВР, в които изразил несъгласието със Справка и предложението за налагане на дисциплинарно наказание на 05.02.2013 година и на същата дата, писмените обяснения на оспорващия са приети от Началник на 07 РУП при СДВР.

На 12.02.2013 година ,ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 3-41, с която наложил на оспорващия Л. дисциплинарно наказание- порицание за срок от 6 месеца.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 20.02.2013 година ,с отбелязване ,че не се намира в законоустановен отпуск и в отпуск по болест и възразява срещу соченото дисциплинарно нарушение.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число заверено копие на личното кадрово дело на оспорващия, Инструкция І.з-1711/2009 година и доказателства,че лицето А. П. заема длъжността- Началник 07 РУП при СДВР.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения:

Оспорената Заповед рег.№3-41/12.02.2013 година на Началник 07 РУП при СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК./така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл.228,т.4 от ЗМВР орган- това е Началник 07 РУП при СДВР, който безспорно по силата на известната

на съда Заповед рег. №Из-1077/07.07.2006 г. на Министъра на вътрешните работи относно прилагане на Класификатор на длъжностите в МВР, обнародвана в ДВ, бр.62/01.08.2006 година заема по-високо ниво от това, което заема наказаният служител за този вид наказания,изчерпателно изброени в разпоредбата на чл.228,т.4-мъмрене,писмено предупреждение и порицание/респективно неговата длъжност е по-висока от заеманата от страна на оспорващия – полицейски инспектор. Неоснователен е доводът на оспорващия ,че на същия е даден препис от заповед за подписване ,в която не е посочен кой е нейният издател. На първо място, от приложената по делото заповед е видно ,че същата е издадена и подписаната именно от Началник 07 РУП при СДВР- А. П.. На второ място, от тази заповед е видно и безусловно ,че същата заповед е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 20.02.2013 година в 09.20 часа с отбелязване, че не е в отпуск по болест и в платен годишен отпуск. На следващо място, от доказателствата по делото се установява,че именно лицето А. П. заема длъжността- Началник 07 РУП при СДВР. Следва да се отбележи още, че е вярно, че в разпоредбата на чл.186 от ЗМВР са изрично посочени органи по назначаването на държавните служители в МВР, измежду които и началниците на РУП но също така е вярно, че в разпоредбата на чл.228,т.4 от ЗМВР за изрично посочени дисциплинарни наказания/ измежду които и порицание/ е предоставена възможност и на други органи, извън органите по назначаването да налагат дисциплинарни наказания, достатъчно е тези други органи да имат по- висока длъжност от заеманата от страна на наказания служител.

Спазени са изискванията за форма. Заповедта обаче не съдържа предвидените в чл.246 от ЗМВР задължителни реквизити- най- вече непосочване на описанието на нарушението- неизпълнение на служебните си задължения и неупражнен контрол над подчинените..Липсата на конкретно посочени нарушения ,както и в какво се изразяват те, представлява съществено нарушение на процесуалните правила и е основание за отмяна, защото поставя пред невъзможност наказаното лице да организира защитата си, а освен това поставя и съда в невъзможност да упражни съдебен контрол върху оспорения акт и да подведе фактите под съответна правна норма, като извърши преценки има ли нарушение и на коя правна норма.Посоченото в заповедта нарушаване на чл.224,алинея 2,т.2- неизпълнение на служебните задължения от ЗМВР и неупражнен контрол над подчинените/ неясно кои и в какво се изразява този неупражнен контрол по силата на коя правна норма или точка от длъжностната характеристика е бил длъжен оспорващия да упражни контрол, по никакъв начин не може да санира липсата на посочени конкретни нарушения, респективно на това да доведе до конкретно и ясно посочено правно основание ,за ангажиране на отговорност на оспорващия. Тази липса, безспорно води до незаконосъобразност на оспорената заповед и предпоставя отмяната и само на това основание. Наред с това,соченото нарушаване на чл.11,ал.6,т.1 от Инструкция I-3-1711/2009 година, в посока Л. не е знаел къде се е намирало лицето С. в сградата на 07 РУП при СДВР, по никакъв начин не може да доведе до нарушаване на конкретно посочената разпоредба, защото на първо място, с този текст е регламентиран редът за задържане на лица, на които не е издадена заповед за задържане, но за които има поставено принудително довеждане или пък са задържани по реда на НПК- лица, за което е поставено принудително довеждане, се записват в книгата за пропускателния режим, като се отбелязват номерът и датата на постановлението, с което е разпоредено принудителното довеждане, органът,който

го е постановил, кой служител работи с лицето, както и точният час на влизане и напускане от страна на лицето от структурата на МВР, и същите лица се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане и им се осигурява непрекъснат контрол и наблюдение. Така посоченото общо нарушение не е знаел къде се намира лицето С., изобщо не може да бъде подведено под нормата на чл.11, ал.6, т.1 от Инструкцията, защото не е конкретизирано и по никакъв начин не може да внесе яснота в каквото точно се изразява нарушението от страна на оспорващия и какви служебни задължения не е изпълнил, нито пък в какво се изразява неупражненият контрол над подчинените му, кои са подчинените и какво не са извършили, а е било дължимо да извършат.

На следващо място, заповедта е незаконосъобразна и на друго основание - липса на предпоставки за ангажиране отговорността на оспорващия. Единственото твърдение е, че оспорващият не е изпълнил служебните си задължения и не е упражнил контрол над подчинените си, но по делото не се съдържат никакви доказателства в посока какво точно се изразяват служебните задължения, в какво се изразява неупражненият контрол над подчинените служители, кои са те, Дисциплинарно-наказващият орган е наложил дисциплинарно наказание, без да изясни фактите и обстоятелствата от значение за ангажиране дисциплинарната отговорност на държавния служител, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби, най-вече на разпоредбата на чл.229, ал.4 от ЗМВР-, вменяваща в задължение наказващият орган да събере и оцени всички доказателства, включително събраните при одити или други проверки, както и доказателствата, посочени от държавния служител.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и подлежи на отмяна. Жалбата като основателна подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди сумата от 360 лева - държавна такса и разноски за адвокат.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 3-41/12.02.2013 година на Началник 07 РУП при СДВР, с която последният наложил на Н. Л. Л. дисциплинарно наказание - Порицание за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК 07 РУП ПРИ СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА Н. Л. Л. ОТ Г.Р.С. СУМАТА ОТ 360 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА 07 РУП ПРИ СДВР.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

